

Pošten trgovec.

Cesar Leopold I. je bil ob času turških vojsk v takej denarnej sili, da je moral svojim podložnikom zaukazati, naj mu za vojne potrebe posodijo denarja, kolikor kdo premore. Mej drugimi dunajskimi meščani, ki so prinesli cesarju svoje prihranene novce, prinesel je nek priprost trgovec 200.000 gld. Cesar se zelo začudi, videč, da mu v teh za kupčijo tako neugodnih časih priprost trgovec toliko denarja posodi.

„Kako ste si pridobili toliko denarja?“ vpraša ga cesar.

Trgovec odgovori: „Veličastvo! jaz sem vedno drago kupoval in cenó prodajal.“

Cesar ga še bolj začudeno gleda, misleč, da je hotel ravno narobe povedati, ali trgovec opazivši cesarjevo začudenje, nadaljuje: „Res je takó, Veličastvo, kakor sem rekel: drago sem kupoval in cenó prodajal. Kadar je bil namreč čas kupovati zrnje, sočivje in kar sem za svojo trgovino potreboval, iskal sem vedno le najboljše blago in sem ga tudi draže plačeval, nego drugi trgovci. Pridelovalci so to dobro vedeli in so najboljše blago le k meni vozili, a jaz sem še v tem le najboljše izbiral. Pri prodaji pa sem svoje dobro blagó s poštenim dobičkom še itak ceneje prodajal, nego li drugi svoje slabo blagó in tako je vedno več kupcev prihajalo k meni. Z hitro razprodajo in zmernim dobičkom pridobil sem si več nego li drugi z velikim dobičkom in počasno razprodajo. Vrh tega sem si ohranil mirno vest in pridobil blagoslov božji v svojo hišo.“ —

Cesar je spoznal, da je ta trgovec pošten in modro delal, pohvalil ga je in priporočal drugim trgovcem v vzgled in posnemo.

J. S—a.

Na vernih duš večer.

„**G**lej, mámica stara povej mi takój,
Kaj tam po grobovih blestí se nocój.
Zakaj, da še v noči tam ljudstva obílo
Obstaja pred mnogokatero gomílo,
In milo zvonenje iz stolpovih lín,
Vznemirja tišino, čuj! nočnih temín?“ —
„Glej, vnuček predragi, nocojšno zvonénje
Iz vie je pokojnikov dragih ihténje!
Res mnogo na grobih tam lučie góri
A v vicah še več se nesrečnih solzí,
Ki v ognji pekočem za grehe nekdanje
Trpé bolečine in bridko kesanje.
Nikdar ni počítka, nocojšno le noč
Z zemlje prositi si smejo pomoč. —
Glej, lučke na grobih žalobno migljajo,
In ranjkih dušice krog njih šepetajo

Ter v milem zvonenji srebrnih zvonóv
Na sto in na sto je prosečih glasóv.
A zdaj pa pogledi v nadzračne daljave,
Kakó so prekrasne nebeške višave!
Mej zvezdami góri sam večni je Bog,
Usmiljeno gleda po zemlji okrog,
In angeljev svetih nebrojno število
Pred Njega polagajo spravno kadilo,
Molitev pokladajo naših srcá,
Da rešil nesrečne bi 'z kraja solzá.
Vsaktera goreča in srčna molitev
Je dušam nesrečnim hladilna rešitev. —
I tvojih pokojnikov mnogokatér
Želi si rešitve nocojšni večér,
Zató pa le prosi Bogá zaupljivo,
Da nánje ozrl bi se milostljivo.“

J. Rejec.